

Naponta három és félmillió cigarettát termel új tervében a Dohánygyár

A Dohánygyár 1951-es terve „fejlesztett terv” — ahogy szaknyelven mondják. A gyár dolgozói, akik 1950. évi felmelt tervüknek is becsülettel tették eleget, most nagy kedvvel fogták új tervük megvalósításához.

A tervismertető értekezleten megbeszéltek a terv teljesítésének minden kérdését és olyan javaslatokat tettek, amelyek biztosítani fogják, hogy tervük maradéktalanul megvalósítható legyen. Minden hibát feltártak ezen az értekezleten, a gyár életének minden szakaszát megbeszélés tárgyává tették és megteremtették az eddigi hibák kiküszöbölésének lehetőségét. Ugy foglalkoztak minden egyes kérdéssel, ahogy a gyár igazi gazdái, a munkásoknak minden kérdéssel foglalkozniuk kell.

Az előkészítési osztály dolgozóinak feladata, az anyagátvitel, az előkészítési kérdéseit beszélték meg. Fésüs Lajos osztályvezető felhívta az eddigi hiányosságokat és a munkások megfogadták, hogy

már a halálotásnál segíteni fogják a terv teljesítését.

Jobban vedvesítik az anyagot, hogy a feldolgozásnál ne legyen nehézség, fokozottan ügyelnek arra, hogy a selejtet kiküszöböljék. A Vorosin-féle tisztasági mozgalmat tovább fejlesztik munkaterületükön.

A szivarkagyártókra és csomagolóokra megnevelkedett feladatok várnak.

1951-ben a debreceni Dohánygyár 770 millió cigarettát készít, 9800 mázsa szivarkadohányt és 9900 mázsa pipadohányt juttat a fogyasztóknak. Ipari és mezőgazdasági felhasználásra 330 mázsa nikotint gyártanak le.

Az adatok mutatják, hogy hatalmas munka vár a dolgozókra, de a felszólalások bebizonyították, hogy a dolgozók nemcsak vállalják a terv teljesítését, hanem túl is teljesítik majd azt.

Az első tervnegyedben 264 millió cigarettát készült, 2139 mázsa szivarkadohány és 90 mázsa nikotint.

Ez annyit jelent, hogy naponta 3,600,000 cigarettát, 29 mázsa cigarettadohányt, 17 mázsa pipadohányt és egy mázsa nikotint kell termelni.

Egerházi Sándorné maga és brigádja nevében megfogadta, hogy naponta 31 ezer csomagot készít el selejtmintén. Velük versenyez Nagy Lászlóné és Dobi Zoltánné brigádja. Nemcsak vállalták a tervben előírt 30.500 csomag elkészítését, hanem túlteljesítésként ugyancsak 31 ezerre emelik termelésüket.

Derdák Istvánné a csomagoló gépnél dolgozók nevében vállalt kötelezettséget a tervteljesítésre, Mónus Istvánné a szivarkagyártásban használt gépek átadásánál teljesíti fokozott feladatát. Kozma Gábor a műszeresek munkájának fontosságát hangsúlyozta. Bozók Ilona és Török Jánosné a közösségi munka jobb megszervezésére hívta fel a figyelmet, Kovács Béláné és Berki Mihályné a gépekkel kapcsolatos tennivalókat hangsúlyozták ki.

Kocsis István kifejtette, hogy a gépek legnagyobb ellensége a dohánypor, tehát fokozott figyelemmel kell lenniük a gépeknél dolgozóknak arra, hogy a gép be ne porosodjék.

Tamási Dezsőné azt javasolta, hogy állítsanak be rostát a dohánypor kiszűrésére. Így további dohány mennyiség használható fel a termelésben. Csizsárné vállalta, hogy tervében az előírt 35 láda helyett 48 zsákokat varr be.

Wiesner Béla a gépek karbantartásának fontosságát hangsúlyozta.

3 oldal

ta, Eperjesi Gyula pedig a műszeresek nevében tett felajánlást. **Megbeszéltek a dolgozók a munkafegyelm kérdéseit is** és mélyen elítték a későbbi jövőket és a munkájukat korábban befejezőket. A kollektív szellem kifejtését különösen az értelmiségi dolgozók között elsőrendű fontosságúnak tartják.

A Dohánygyár karbantartási osztályára jelentős feladatok várnak az 1951-es tervéből. A Megelőző Tervezési Karbantartási osztály négy üzemében vezeték be ideiglenes kísérletképpen. **A dohánygyári üzemek közül a debreceni dohánygyárra jutott a megtisztelő feladat, hogy ezt a nagyjelentőségű kérdést megoldja.**

Ki kell ütemezni minden gépet, hogy a munkában fennakadások ne fordulhassanak elő, a gépek legjobb kihasználása tervszerűen történjen. Ugyancsak ilyen ütemezésre kerül sor az anyagszükséglettel kapcsolatban és meg kell tervezni a gépek munkaidéjét is.

Mindez jelentős feladatot ró a karbantartás dolgozóira. A karbantartás elkészítésénél a műszaki osztály vezetőjének elsőrendű fel-

adata, hogy ez a terv felbontva azonnal a dolgozókhöz kerüljön és a feladat végrehajtásában a dohánygyár dolgozói az egész magyar dohányipart közelről érintő jó munkát végezhesse-

nek. A gyár életének jelentős eseménye volt a tervismertető értekezlet, amely békeharconk feladatainak az egyes dolgozóra háruló feladataival ismertette meg a munkásokat. De igen jelentős a gyár tervvállalása a dolgozók önszerege felé is, mert lemérhetik belőle életszínvonaluk emelkedését.

A gépi fermentáló tervtervezésén elhatározták a dolgozók, hogy fokozott gondot fordítanak a minőség fokozására, az export anyag feldolgozásánál pedig személtől tartják a magyar dohányipar hírnevének szolgálatát.

A fermentáló üzem januárban 3 műszakkal 13.440 mázsa kész áru dohányt termel, exportra pedig 8000 mázsát készít elő.

A megye dohánybevéltőüzemei is feszített tervet teljesítenek és a nagyteljes dohánybevéltő elfogadta a pápai üzem versenyfelhívásait.

Lényegesen növekszik a TEJÉRT kapacitása 1951-ben

A Tejértékesítő tervismertető értekezletén a tej és tejtermék előállítás kérdésével foglalkoztak a dolgozók. Az új tervében a dolgozók munkája nyomán jelentős mennyiségek kerülnek budapesti felszállításra is.

A begyűjtési terv biztosítja, hogy a termelőszövetkezeti csoportokban és az állami gazdaságokban az állattenyésztési tervvel kapcsolatban komoly és modern technológiát rendeznek be.

A Tejért üzemében új pasztörözőgépet és egy 2000 literes érlelő birkát szereznek fel ebben a tervé-
ben és kiegészítik a tejgyűjtő állomások felszerelését is. Így a kapacitása lényegesen növekszik.

Több felszólalás hangzott el a tejbegyűjtés és szállítás megszervezésével kapcsolatban is és kétségtelen, hogy ezeknek a felszólalásoknak alapján a megfelelő szervezés további termelési eredmények sikerét biztosítja.

Február közepéig minden község elkészíti állattenyésztési tervét

Az állattenyésztés és takarmánytermelés fokozásáról szóló minisztertanácsi határozatot a megyei tanácsok már megtárgyalták. A járási tanácsok január közepéig elkészítik a határozat alapján a járási tervet. Február közepéig valamennyi község elkészíti és felterjeszti a járási tanácshoz saját tervét.

A terv végrehajtása során minden községnek gondoskodnia kell arról, hogy csak olyan fajtájú apaállat legyen a községben, melynek tenyésztését az illető körzet számára kijelölték. Gondoskodni kell kijelölt apaállatok megfelelő elhelyezéséről és takarmányozásáról. A tanácsok ellenőrzik a növendékállatok szakszerű felnevelését. Meg kell szervezni arra alkalmas állatok törzskönyvi ellenőrzését.

A takarmánytermelés fejlesztése érdekében különösen a rétek és legelők fűhozamának növelésére kell nagy gondot fordítani. Gondoskodni kell a víz-
tároló árkok rendbehozásáról, a zombékok és vakondtúrások el-
egyengetéséről. Meg kell szervezni a szakszorgozatokat és a legelők fűsítását. Gondoskodni kell a legelők fogasolásáról és a rétek trágyázásáról. Meg kell szervezni a takarmányozásra alkalmas, de eddig nem használt rejtett takarmányok felkutatását.

A tanácsoknak tanfolyamok, előadások szervezésével kell elősegíteni, hogy a dolgozó parasztság a szükséges ismereteket megszerezze az állattenyésztés és állategészségügyi kérdésekben. Végül meg kell szervezni az állattenyésztési munkaversenyeket.

Megjelent a Tartós békéért, népi demokráciáért új száma

Bukarest: „A békéért, demokráciáért, szocializmusért” a címe a „Tartós békéért, népi demokráciáért” legújabb szám vezércikkének. A cikk megállapítja, hogy 1950. év a népek állhatatos békeharcainak, a szocializmus új győzelmének, Lenin és Sztálin halhatatlan eszméi újabb diadalának éve volt.

Közlő a lap M. Constantinescu, a Román Munkáspárti központi vezetősége politikai bizottság tagjának cikkét a Román Népköztársaság 1951-1955. évi első öt éves tervéről.

Benoit Franchon (CGT) főtitkára cikkében a kapitalista

Franciaország életét, az örült fegyverkezési versenyt ismerteti, ami tönkreteszti az ország gazdaságát, nyomorba dönti dolgozóit.

„A lenini Iszakra harcra hagyományai” című cikkében A. Romanov az első oroszországi marxista újság, az Iszkra jelentőségét méltatja, első száma megjelenésének 50. évfordulóját alkalmából.

Ilja Ehrenburg „Farkasok a Potomac partján” című cikkében arra mutat rá, hogy a béke-mozgalom gyorsabb ütemben növekszik, mint a házas háborús előkészületek.

Tőlünk is függ...

Tavaszi oltadás idején, amikor a folyó kiesap medréből és a széltől korbácsoló szürke hullámok vad dőréjével csapódnak a töltés oldalához, minden attól függ, elég erős-e a töltés? Ilyenkor a szomszédos községek népe a veszélyeztetett ponthoz rohan.

Férfiak és nők hordják a földet, a köveket a gátra. Nem számít sem éjszaka, sem nappal, mert az emberek tudják: ha a töltés átszakad, a szennyes ár előlő házukat és földjüket, odavész a vetés és a jóság, minden, amit életük munkájával szereztek. Sokszor hajszálon múlik. Egyetlen talicska földdel, két izmos férfikkal kevesebb: és a pusztító árvíz kerekedik felül. Felméretes rés elegendő ahhoz, hogy a víztömeg áttörjön és magával sodorja a töltést, azokkal együtt, akik dolgoznak rajta.

Már kitört volna a harmadik világháború, ha az imperialistákon múlik. Az a prémisapkas, tizenkét-tizenhárom esztendő kisfiú, aki tászkáját lóbálva most fordul be a Darabos-utca sarkán, nem járna iskolába, hanem egy nyirkos pünc mélyén kuporogna édesanyjával együtt. Szemében mindennap százszor megjelenne a ki nem mondott kérdés: vajjon apuka éle még? Az örökké zsúfolt népboltok helyén talán bombatölcsér tátongana. S az elhagyott utcák felett szomorúan lóbálna a szél az eltépt villamosvezetékek lecsúngó végeit.

A harmadik világháború nem tört ki, mert a töltés erős volt, állta a Wall Streetről felkorpácsoló hullámok ostromát. Ahol az imperialisták sikerült részt venni, a béke hívei azonnal betöm-
ték. A mi magyarországi szakaszunkon is megtörtént ez néhányszor. Emlékezzünk csak Mindszentire, vagy a Rajk-ügyre.

A töltés megfékezte a szennyes hullámokat. S mi-
ből emelkedett ez a hatalmas töltés? A hatalmas szovjet nép legyőzhetetlen hadseregéből, a kommunizmus gigantikus építkezéseiből, Mao Ce-Tung katonáinak forradalmi lendületéből, a koreai nép hősiességéből és azokból az apró rögökből és kavicsokból, amelyeket százmilliók hordanak éjjel-nappal a gátra. Stockholm békeív? Kis darab fehér papírlap. De ötszázmillió belőle megakadályozta a háború kiterjesztését.

Amikor a lapok hírt adtak Raymond Dien hősiest tetteiről, valaki ezt kérdezte: „Érdemes volt vállalni a biztos börtönbüntetést? Hiszen az-
zal, hogy lefeküdt a mozdony elé, csupán néhány órával késleltette a hadianyagszállító vonat elindulását.” Hát érdemes volt! Lehetséges, hogy a vietnami néphadsereg azért tudta olyan gyorsan elfoglalni Kaobang erődjét, mert a francia expedíciós hadsereg később kapta meg a löszerszállítmányt. És bizonyos, hogy Raymond Dien példája újabb ezreket lelkesített hasonló hősi eszelekedetekre. A toursi gépirólány-
nak volt igaza. Ő értette meg valójában a békeharc lé-

nyegét. Aki pedig ezt nem fogja fel, az egyáltalán nem érli, miről van szó.

A mérnökök és technikusok tudják, hogy bármilyen erős hid beemlíthat valami parányi, szemmel alig látható anyaghiba miatt. Minden hegesztő tudja, milyen végtelen bajokat okozhat egyetlen hibás hegesztés. A szájve leírja „Távol Moszkvától” e. egyszerű regényében, milyen gondosan ellenőrizték a távolkeleti olajvezeték minden egyes forrasztását: az építők ismerték felelőségüket.

Felismerjük-e mi mindnyájan, milyen óriási felelőség terhel bennünket? Eleget olvassuk és halljuk, hogy tőlünk, személy szerint a béke minden egyes hívtől függ, háború lesz-e, vagy béke. De elhiszük-e valóban, átérezzük-e igazán, hogy ez nem frázis, hanem valóság, amelyen valóság a mi mosolygó, kékszemű gyermekünk és — a kis koreai gyermek szét-
roncsolt holtteste.

Azt hiszem, egyre többen értik meg, hogy ma minden becsületes ember személyében felelős a béke fenntartásáért. Ezért emelkednek a teljesítmények az üzemekben és a földeken, ezért sikerül leleplezni az ellenség legravasabb módszereivel dolgozó ügynökeit is, ezért tömörül népünk egyre szorosabban a Népfront, a Magyar Dolgozók Pártja és a magyar nép szeretett vezetője, Rákosi Mátyás köré. Ezért forróbb napról napra a szeretet, amelyet férfaink és asszonyaink a béke legfőbb öre, Sztálin iránt éreznek.

De nem szabad megállni addig, amíg minden tisztességes ember be nem áll a béke tevékeny harcossai közé. 1950-ben a Sztálin vezette béke-mozgalom megakadályozta a koreai háború kiterjesztését, de a béke elleni támadások, a provokációk szaporodni fognak. Az imperializmus erősíti a fegyverkezés ütemét, magasabb fokra igyekszik hevíteni a háborús hisztéria lángját. Veszteséget okozó fenevad módjára támad az egyszerű emberekre repülőgépeivel és rohadást árasztó filmjeivel, baktériumbombáival és romboló „filozófiájával”.

A töltés ellenáll. Ellenáll ebben az évben is. Tőlünk is függ. Ha mindnyájan erősítjük, bizonyosan ellenáll.

A kérdés most az, kinek vagyunk-e mindent megtenni a béke védelmére? Hordjuk-e kitartóan, szünet nélkül a köveket és a földet a gátra, akkor is, ha vihart hoz a felhő? Nem heveredünk-e le, ha elfáradunk? Nem bújuunk-e el, ha nehézségeket kell legyőzni?

Jusson eszünkbe, hogy bármikor nekünk szegezheti a kérdést gyermekünk, édesanyánk, vagy barátunk: megtettél-e mindent? Mi akkor emelt fölve, a teljesített kötelesség felemelő érzésével akarunk szembe nézni és azt felelni: igen, mindent megtettünk, mert tudtuk, hogy rajtunk is múlik a béke fenntartása, az emberiség győzelme.

